

Zdenek Hůla

REALIZACE, SOCHY A OBRAZY

• 7. 5. – 19. 6. 2009 •

Foto Oleg Homola

Zdenek Hůla se narodil 25. 2. 1948 v Praze. Studia: 1963 – 66 SVVŠ (gymnasium) Č. Brod, 1966 – 72 AVU Praha, ateliér figurální malby, prof. Karel Souček. V letech 1974 – 1975 nočním strážcem v NG, 1975 – 1976 glazérem v keramické dílně Obnova památek, 1979 – 1980 nočním strážcem v NG. Roku 1983 s bratrem Jiřím Hůlou a Josefem Volvovičem zakládá soukromou nezávislou Galerii H, ve které se v osmdesátých letech uskutečnila řada konfrontačních výstav. Od roku 1990 v ateliéru GH, spolu s J. Volvovičem, organizují neukončenou řadu mezioborových setkání. Na Pedagogické fakultě UK začal učit kresbu a malbu v roce 1995 a učí zde dodnes. V roce 2002 habilitoval na VŠUP v Praze v oboru sochařství. Společně s ředitelem Odřejevské hvězdárny prof. Janem Paloušem a Dr. M. Juříkovou v letech 1998 – 2003 uskutečnili šest ročníků symposia „KAMENY A HVĚZDY“. Je ženatý, manželka Olga. Mají dvě děti, Petr 1978, Magdaléna 1982. Žije a pracuje v Praze a v Kostelci nad Černými lesy. Mimo rozsáhlé malířské a kreslířské dílo se od osmdesátých let zabývá i prostorovou tvorbou. Používá širokou škálu materiálů. V mnoha jeho dílech volně prochází malba do prostoru, a naopak, různě strukturovaný prostor je námětem jeho maleb. V devadesátých letech začal intensivně pracovat s tvrdými kameny (žula, syenit). Velmi osobité jsou práce, ve kterých kombinuje kámen se sklem.

V některých současných projektech se Zdenek Hůla pohybuje na hranici mezi soúlturou, architektúrou a landartem.

Zdeněk Hůla patří ke generaci umělců, která se významně postarala o zachování kontinuity v letech normalizačních, kdy oficiální dogmata vytlačila opravdové umělecké snahy na okraj či do podzemí. Tato generace se paradoxně ocitla po roce 1989 opět poněkud na okraji současné výtvarné scény, kterou s vervou ovládly energické mladé síly. Dnešní šedesátníci, kteří vytvořili svými houževnatými postoji příznivé klima, v němž tyto nastupující umělci vyrostli a mohli vůbec dosáhnout na skutečné kvality, zůstávají poněkud v pozadí. Jejich možnosti publikovat výsledky své činnosti jsou stále nepoměrně menší, než u právě se etablujících umělců. Společnost zapomíná na jejich nepopíratelné zásluhy, které resuscitovaly naši výtvarnou scénu v období, kdy se za to nesklízely granty a mediální pozornost, ale „čestná místa“ na režimních černých listinách. I když je většina z nich poctěna pedagogickými posty, jejich nejaktuálnější volná tvorba zůstává publiku poněkud utajena.

Jako malíř a sochař je tvůrcem rozsáhlého díla, které zatím nebylo komplexněji zhodnoceno. Jeho kvality spočívají v kontemplativní atmosféře geometricky a gesticky formulované malbě a v monumentálně pojatém skulptivním sochařství, charakterizovaném neobyčejně citlivým přístupem ke klasickým materiálům. V posledních letech experimentuje se sklem, jako nosným materiálem, který umožňuje mohutným balvanům levitovat. Zejména exteriérové realizace tohoto typu jsou vítanou inovací v oblasti veřejného sochařství. Hůlovo malířské i sochařské dílo zůstávají stále myšlenkově těsně spjaté a se stejnou naléhavostí zkoumají základní principy a souvislosti světa lidí a přírodních zákonů. V centru umělcova zájmu jsou stejnou měrou matematické a stereometrické vztahy v našem drobném světě i v kosmických dimenzích. Jeho myšlení je však v důsledku polarizováno a racionální a emotivní složky se v jeho díle neustále prolínají.

Výstava Zdenka Hůly by bezesporu přinesla další z nezbytných detailů při sestavování objektivního obrazu o generaci, která stále má co dodat k diskursu o současném umění a naší povinnosti je vytvářet ji k tomu příležitosti.

PhDr. Magdalena Juříková